

Irena Dousková



**Konec
dobrý**

Konec dobrý

Vyšlo také v tištěné verzi



Irena Dousková

Konec dobrý – e-kniha

Copyright © Druhé město – Martin Reiner, 2021

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Irena Dousková

**Konec
dobrý**

Irena Dousková

**Konec
dobrý**

**Druhé město
Brno 2021**

© Irena Dousková, 2021
Illustrations © Karolína Kotrbová, 2021
© Druhé město – Martin Reiner, 2021

ISBN tištěné knihy: 978-80-7227-870-1
ISBN ePUB: 978-80-7227-720-9
ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7227-721-6
ISBN PDF: 978-80-7227-722-3

Za rybičkou

Do okna od rána pražilo slunce. Emil před ním postál jen chvilku a už cítil, jak se zase potí. Taky ovšem bylo možné, že za to nemohlo slunce, ale zvýšená teplota. Pořád se vracela, i přes všechny ty prášky a injekce. Proto ho tady ještě drželi. Už tak dlouho, že si začínal zoufat. Ne že by to u tety bylo bůhvíjaký, ale lepší než nemocnice teda určitě. Takový dny jako ten dnešní byly ze všeho nejhorší. Kdyby lilo, neměl by čeho litovat. Aspoň ne tolik. Ale ono ne. Předtím pršelo skoro denně, jen co ho sem zavřeli, začalo být krásně. Tráva ve svahu před okny teď byla téměř spálená. Nevěděl, kolikátého vlastně je, ale věděl, že za chvíli bude po prázdninách. A on tady smrdí. Bohužel i doslova. Smrdí, tím si byl jist. Všechno a všichni tu smrdí, nemůže být výjimkou, ačkoli se myje. Smrdělo povlečení, ručníky, jídlo, dokonce i čaj.

Ze začátku se mu z toho zvedal žaludek, ale potom, když už ten pach vycházel i z jeho vlastního

pyžama, když ho celého prostoupil a cítil ho i ze své kůže, zvyknul si. Když mu teta přinesla něco zvenku, třeba kus buchty nebo jabka, během chvíle to bylo i v nich. Někteří pacienti naopak ze svých přebytků nabízeli návštěvám. Hlavně ovoce, jogurty, nenačaté tvarohové dezerty a podobné věci. Všimnul si, že návštěvy skoro pokaždé odmítnou. Děkují, usmívají se a všelijak se vykrucují. Když není zbytí, přece jenom si něco vezmou. Často to ovšem ještě za ohybem chodby odhodí do koše. Určitě kvůli tomu smradu, nechtěli si ho odnést s sebou. Vůbec se tomu nedivil, taky by nechtěl. Jenomže teď je sám smradoch. Nechali ho tu zasmrádnout a něco sem tam sníst musí, aby neumřel hladu. Jak dlouho by to asi trvalo? Občas na to myslel. Možná že by to dokázal. Jenomže oni by ho nenechali, napíchali by do něj hadičky, viděl, jak se to dělá. Nemá to cenu. Leda až bude zase doma, ale tam by to šlo asi taky dost blbě. Spíš by musel skočit pod vlak. To by nejspíš šlo. Pan Kuchařík to udělal.

Zamhouřil oči, jak ho to slunce páliło. Zůstal ale na místě, za chvíli pojede motorák do Berouna, chtěl ho vidět. Otevřel okno a čekal. Každý den na něj čekal. Ve třetím vagónu vždycky stál nějaký chlápek, taky měl stažený okno, a pokaždý mu zamával. Viděl to úplně jasně. Dokonce viděl, že se směje. Kolečka byly blizoučko. Musel to bejt voják nebo esenbák, poněvadž měl uniformu. Ale nevěděl jakou, zas tak

přesně to rozeznat nedokázal. Viditelnej byl hlavně obličej a ta mávající ruka.

Stejně se v uniformách nevyznal. Tentokrát musel chvíli cloumat kličkou, oprýskaný okenní rám jako by se přilepil. Už se bál, že to nestihne. Až se mu rozčilením do krku vrátila hnusná chuť oběda. Nakonec to dokázal. Na tváři ho polechtal závan vzduchu, skoro stejně teplého, jako byl ten uvnitř. Venkovní vzduch ale přinesl trochu vůně. Trávu, rozpálené pražce, asfalt. Hlavně ten asfalt. Vyklonil se na to mávání, co to šlo, a hned zahlídl čumák prvního vagónu. První, druhý, třetí, esenbák tam nebyl. Posadil se na postel, ani okno nezavřel. Ať mu klidně vynadají, nezblázní se. Potom mu došlo, že je neště. Když už se ale jednou zlobil, nehodlal s tím tak snadno přestat. Nenechá si dát odpolední injekci. Dostává jich tolik. Tři denně. A bolí to. Někdy víc, někdy míň, podle toho, od jaký sestry. Nejhorší je Kovačevičová. Ale bolí to vždycky. Nemá náladu, jak říká teta. Dneska na to rozhodně nemá náladu. Přece jenom zavřel okno, radši bude nenápadnej. Nenaštvete je dřív, než je nutno. Třeba si budou myslet, že šel jen na záchod. Chvíli na něj budou čekat, pak odejdou, půlhodina sem nebo tam, znova přijdou až po nějaký době. Získá trochu času, a až se potom vrátí nebo až ho nedej bože najdou, bude už na odpolední injekci pozdě. Dostane až tu večerní. Promyslel to rychle a, jak se mu zdálo, dobře. Vyndal

ze skříňky trenýrky i tričko, zastrčil je za gumu od pyžama. Nechtěl být sám na pokoji, ale mělo to i svoje výhody. To se teď ukázalo jasně.

Vyšel na chodbu. Příliš nespíchal. Alespoň se snažil příliš nespíchat. Trochu zas přece jenom jo, ale jenom tak přiměřeně. Aby mohl říct, že na ten záchod, kdyby se ho někdo ptal, kam má namířeno. Taky že to byla pravda, i když ne na tenhle. Musí sejít o patro níž, do přízemí, teprve tam se převlíkne, odtamtud se pak dá nepozorovaně projít na druhou stranu, do bécčka. Vážně to promyslel skvěle. Zvlášť když se vezme v úvahu, že už tu víc než čtrnáct dní jen kouká do zdi. A k tomu to vedro. Ještě úplně nezhloupnul.

Potkal sestru, pak druhou, viděl jednoho doktora a taky tu tlustou kuchařku, jak kouří u otevřeného francouzského okna na konci chodby. Měl dojem, že tak se těm dlouhým oknům říká, ale klidně to mohlo bejt anglický nebo třeba italský. Určitě ne československý nebo sovětský, to by bylo normálka, nebyl by důvod si něco takového zapamatovat. Každopádně nikdo se ho na nic neptal. Zřejmě si ho ani nevšimli, až na kuchařku, která, vedena jakýmsi záhadným instinktem, vycítila pohyb v zádech, otočila se a řekla: „Nazdar.“

Pyžamo nacpal za radiátor, ale vzápětí si to rozmyslel. Čouhalo. Zase ho vyndal, zavřel se v kabině, přiklopil mísu, stoupnul si na ni a spadnul. Svin-

sky to bolelo, ale podařilo se mu nevykřiknout. Kurva, řekl jenom a pak ještě dvakrát, ale docela potichu. Nevěděl, že je tak slabej. Kurva. Nejenom že ho máma nevzala s sebou k moři a strčila ho k tetě, ještě tohle. Kdyby ho vzala, třeba by se vůbec nerozstonal, nemusel tady bejt. Prej nemohla, neměli prachy. Ji tam vzal ten její šamstr. Takže až jindy. Možná. Kurva. Podruhý už si dal pozor, nepospíchal. Přidržel se stěny. Nechal pyžamo nahoře, na jímce, složené pěkně na placato. Potom zůstal sedět na poklopené míse, s nohama pro jistotu nahoře. Objímal si kolena a čekal, až popadne dech. Chvilí to trvalo, v týhle pozici se dvakrát dobře nedejchá, pokud teda člověk není fakír. Pak je to brnkačka.

Suteréní chodbou z jednoho křídla do druhého prošel rychle. Vlastně skoro běžel. Ne že by se bál, ale nebylo to zrovna přívětivé místo. Zelinkavá linkrusta – jako všude jinde – navíc jen spoře osvětlená sem tam nějakou zářivkou a vzduch najednou studenej. Na druhou stranu tady už mu nic nehrozilo. To by musel mít sakra smůlu. Trochu jí přece jenom měl. Potkal zřízence s vozejkem, na kterým před sebou tlačil tělo, zakrytý zelenou plachtou. Když se míjeli, chlápek zpomalil a mrknul na něj.

„Chceš se podívat?“

Běžel až na konec chodby a to ho stálo spoustu času. Musel pak totiž dlouho čekat za sloupem, než

se vydejchá. Koneckonců bylo jedno, kde zrovna je, hlavně když oni to nevědí. Promyslel to dobře. Nemohl tušit, že potká mrtvolu. Nechtěl ji vidět, to fakt ne. Jednu už tu stejně viděl. To ji ještě vidět chtěl, nebo si možná jenom myslel, že chce. Než ji opravdu uviděl, tu holku. Taky je možný, že si to ani nemyslel, ale musel dělat, že jo. Kvůli klukům. Všichni tam honem běželi, než ji stačili odvézt. Byla to jen chvilka, docela krátká, pak je hnali svinským krokem. Nebylo na ní nic tak zvláštního, kdyby nevěděl, že je po ní. Až na to, že byla dost bledá, a taky na to, že ji teď před sebou viděl, i když nechtěl. Ještě pořád. Zvlášť od té doby, co byl na pokoji sám. To taky nechtěl. S klukama to nebylo tak hrozný. Jen byli všichni starší. Zas tak hrozný to nebylo. Hlavně dokud tam ležel ten pětiletý cikán. Jakmile Augustýna pustili domů, trochu se to pokazilo. Emil si ale nestěžoval, dalo se to vydržet. Nepřišlo mu vtipný, když říkali, Emil ptáka si nemyl. A ještě o dost blbější bylo, když to musel říkat sám. Jmenuju se Emil a tak dále... To teda v žádném případě. Prostě ne. Ani když ho drželi a nechtěli pouštět na záchod, hlavně v noci. Tak dlouho, když to neřek, dokud se nepočůral. Brečel jen úplně bez hlesu, vždycky až potom. Jenom do zdi. Nežaloval. Ale přišli na to sami. A potom, podle pyžama a tak, poznali, že se to opakovalo. Nakonec ho přendali na jinej pokoj. To s tou mrtvolou bylo mezitím. Nejhorší bylo, že s ní mlu-

vil, ještě než byla mrtvola. Takový tři dny předtím. Ne že by ji bůhvíjak znal nebo co, prostě s ní jen mluvil a nebylo to nic zajímavýho. Říkala, že je z Obecnice, že tam má králíky a taky ňákou kočku a že si o ně o všechny dělá starost, jak se asi maj, když ona tam není. Celkem otrava, ani to pořádně neposlouchal. Ted' se mu najednou vybavovala jména těch králíků, a přesně věděl, že ta kočka měla ňák poraněnou nohu a že holka umluvila tátu, kterej micku chtěl dorazit, aby to nedělal. Že ji vyléčí, což se povedlo, a že... Ted' se mu o těch králíkách zdálo a tu zachráněnou kočku sem tam viděl, dokonce i když nespál. A jak dole v tý chodbě potkal toho zřízence, tak si byl naprosto jistej, že jestli nadzvedne plachtu, uvidí znova tu holku. Ale ani nikoho jinýho už vidět nechtěl. Právě z těch důvodů, aby se ho ňáká mrtvola zase takhle nechytla, když on vůbec netuší proč a hlavně neví, jak ji setřást.

Za chvíli už zase dýchal normálně. Vyšel bočním schodištěm do prvního patra a potom zahrnul doleva, skleněnejma dveřma s nápisem Interna. Nevěděl, co to přesně znamená, ale věděl, že právě tady bejvá nejvíc rušno. Už sem párkrát zabrousil. Krásně se ztratí mezi návštěvama. Bude to vypadat, že přišel navštívit některýho dědoura. Bylo jich tu nepočítaně a jednoho dokonce znal. Jen doufal, že ho ještě neposlali domů. Ale hned ho uviděl. Seděl u stolku ve společenský místnosti ještě s jedním.

Hráli šachy. Přes pruhovaný pyžama měli přehozený rozevřený župany. Čela se jim leskla, jak se pekli spolu s ostatními nejmiň deseti lidma. Obě velká okna byla pootevřená, slunce teď stálo přímo proti nim a pralo dovnitř se srpnovou zuřivostí. Tady ho nikdo nemůže odhalit, aspoň ne na první pohled. Všechny návštěvy byly jen tak nalehko. Nebylo to nic platný. Smrad jak v zoologický.

Že mu ještě není deset, to se tak snadno nepozná. Uviděl i dvě děti, kterejm už teda určitě bylo. Rozložitá paní v květovaných šatech bez rukávů s sebou přivedla takovou hubenou holku. A s jinou ženskou, co jediná byla dost navlečená, do kostýmku a bleďmodrý blůzy, seděl u stolu kluk. Ten měl na sobě námořnický tričko a opravdický texasky a jejich babička, nebo co to bylo, ta, kvůli který asi přišli, zas měla na hlavě namodralou trvalou. Pomyslel si, že si na modrou barvu potrpěj, proč ne, taky ji měl rád, a že kdyby na sobě měl jenom polovinu toho, co ta vyšňořená matka, určitě by omdlel. Strkali si mezi sebou přezrálou a otačenou hrušku, kutáleli ji přes umakart z jedný strany na druhou. Bylo jasný, že o ni nikdo nestojí. V rozhlase po drátě zrovna hráli takovou nablblou písničku Hej, pane zajíci. Nevěděl proč, ale vždycky se nějak styděl, když ji slyšel, teď to navíc vypadalo, že se ta nahnílá hruška pohybuje v rytmu tý rozjuchaný písni, a zas mu bylo divně.